

forpligtet mig imod Finantsudvalget til at forelægge et Lovforslag, som da vil blive bragt for Folkethinget; saa vil den ærede Minister faae Anledning til at gjøre sine Indsigelser derimod og at tilveiebringe de fornødne Forandringer. Det er en ulykkelig Bane, vi derved komme til at betrede; men Feilen ligger ikke hos os; vi have gjort Alt, hvad der var muligt at gjøre for at undgaae det; Sagen har i en saa lang Tid ligget for til Ministerens Betænkning, — den har ikke alene ligget for hans Tanke ved denne Finantslovs Behandling, men den har ligget for hans Tanke fra den forrige Finantslovs Behandling, — at vi ikke kunne gjøre for, at den ikke er kommen til en Udvikling i en bestemtere, tydeligere og for alle Parter heldigere Form end et løst Forslangende af nogle og tredive Tusinde Rigsbankdaler. I disse nogle og tredive Tusinde Rigsbankdaler, maa man vel lægge Mærke, er der ikke indbefattet den hele Række af Embedsmænd i Hæren, som ogsaa have ydet betydelige Tjenester, og som vistnok fra deres Standpunkt ville gjøre lige saa vel begrundet Krav, som der gjøres for disse. Dette forekommer mig end yderligere at være et Beviis for, at i det, som her er forlangt, er Foden sat paa en Organisation; thi, havde man forlangt det som en Afspindelse med Fortiden, saa havde man forlangt det i sin Heelhed, men man forlanger det kun med Hensyn til dem, man kaller Krigsreserveofficerer, og dette viser mig end yderligere, og som jeg ogsaa har forstaaet af det af Krigsministeren Dplæste, Angivelsen af hans tilkommende Mening med Hensyn til Organisationen af Krigsreserven. — Den ærede Minister sagde ganske rigtigt, at i Mæret 1848 fandtes Krigsreserven ikke, og der gik en rum Tid hen, inden man fandt den; dette er meget rigtigt, thi der gik imellem 4 og 5 Uger hen, inden man fandt den, og inden man kunde skaffe Officerer tilveie til den; men denne Feil ligger dog aabenbart hos den Krigsbestyrelse, som fra 1842 til 1848 havde haft et Regulativ, der paalagde, at skaffe Krigsreserve-Officerer, og, naar man saa siger: ja man kunde nok faae dem, men kun for Penge, saa siger jeg, hvorfor trængte man da ikke alvorlig paa for at faae den almindelige Vernepligt ind-

ført? thi, efterat den er tilstede, paastaar jeg, der i de 8 til 10 yngste Aldersklassers Rækker findes et mere end tilstrækkeligt Antal af unge Mænd, baade villige til hellere at være Officerer end Soldater, og skikkede til med ikke store og ikke meget vidtgaaende Øvelser at være det tilstrækkeligt, naar de ved Siden deraf ere støttede paa en saa talrig Klasse af faststaaende Officerer, som her lønnes af Staten. Havde vi ikke kunnet møde Sjenden med Officerer, som havde haft en kortere Dannelse end den, vi kunde skaffe paa den i Henhold til Regulativet passende Maade i Fredstid, da havde vor hele Krigsførelse gaaet uheldig af. Vi skulle, naar vi betragte vor Krigsførelse, see, at vi ikke skulle kaste Brag paa Mænd, som kun i kort Tid have været øvede i Krigshaandteringen, ikke kaste Brag paa Soldater, som kun have tjent i kort Tid, ikke kaste Brag paa virkelige Millicer, thi vi have for de tre Fjerdedele ført Krigen med virkelige Millicer, med Officerer og Underofficerer, som have været nykkabte, men støttede til det gode og faste Element, hvoraf der forud eksisterede en saa betydelig Deel, og som vi ogsaa skulde vide at hævde og holde i Værelse, men at holde indenfor de Grændser, vi kunne betale.

Krigsministeren: Inden jeg gaaer ind paa Sagen selv, maa jeg tillade mig at imødegaae nogle Uttringer fra den ærede Taler, som nu satte sig, hvori han syntes at antage, at jeg igaar har villet kaste Critik paa de Bestemmelser, som han har taget i 1848 med Hensyn til Troppernes Forpleining, Undermundering o. s. v. Jeg har aldeles ikke tilsigtet, og jeg har heller ikke udtalt nogen Critik; jeg har søgt at forsvare mig selv mod Bestyrdninger for Wilkaarlighed. I Krigens Løb er der af Ministeriet taget adskillige Bestemmelser, som ansaaes nødvendige til Krigens Førelse og til Troppernes Velvære. Nogle Bestemmelser i Regulativerne for Forpleiningen og Troppernes Underhold og Beklædning ere blevne forhøiede, andre ere blevne nedsatte; jeg har derved ikke villet udtale nogen Dabel, som om den foregaaende Minister i enkelte Punkter havde været mere rundhaandet end jeg. Jeg har blot derved villet sige, at jeg ikke har gaaet eenfaldig ind paa at tilstandse de Undergivne Fordele, naar